

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

Aan Miss Willmot, te Woodlands, Nabij Beckenham, Gr. Kent

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

AAN MISS WILLMOT, TE WOODLANDS, NABIJ BECKEN-
HAM, GR. KENT.

MIJNE WAARDE MARGO!

Zoo als ik u voorspeld heb, onze reis begon met vrij wat ongemak, en zal, naar ik uit den loop der omstandigheden opmaak, ook even zoo eindigen. Kon er wel iets noodlottigers zijn, dan op het vaste land aan te komen onder een' zoo schrikkelijken storm, dat ik er nog niet aan kan denken, veel minder denzelven beschrijven, behalve alleen te zeggen, dat de natuur zelve midden onder al het loeijen der winden en baren, het flikkeren van den bliksem en het razen van den donder, op het punt scheen van schipbreuk te zullen lijden? Doch ik moet er mij niet over bedroeven; want, hoezeer ik doodelijk ontsteld ben geweest, van zeeziekte aangetast, en een duimbreed van den dood in de golven te vinden, was dat echter alles om mij te troosten over mijn verlies, en mij de rust van mijn gemoed weder te geven. Het is daarom mijn pligt alleen aan de ongesteldheid mijns broeders te denken, hoezeer die in hare gevolgen ook op mijn eigen zwak

zenuwgestel werkt. Wij hebben twee geheele dagen noodig gehad om te *Rotterdam* te komen, hoewel het slechts een overgang was van het eene gevaar tot het andere: want *Holland* ligt diep genoeg in het water, om te beweren, dat het even zoo goed lek zoude kunnen worden als een schip. Ik heb het wezenlijk met mijne eigene oogen gezien, dat wij dikwijls boven de toppen der huizen voeren: een schrikkelijk iets, wanneer men bedenkt, dat eene rat door den oever te doorknagen, meer verwoesting onder de bevolking zoude kunnen veroorzaken, dan een losgebroken tijger. Zoo als het nu is; zijn de arme menschen genoodzaakt een heirleger van windmolens te gebruiken, maar hoe de grond in staat is al dat water te verzwelgen, ja, dat is iets, hetwelk ik met mijne geringe scheikundige kennis niet kan bevatten. Ik weet niet regt wat hij meent, maar mijn neef zegt, dat de bewoners zijn even als een gezelschap in eene spreekkamer, geheel en al tusschen hunne dijken besloten. Met dat al was het eene groote gerustheid, na al het kraken en stampen van een schip met deszelfs benaauwdens stank, gerust in eene kamer aan een' goeden maaltijd te zitten. Vooral was het eene wezenlijke weelde in een vast bed te rusten, onder sneeuw witte lakens, hoewel ik van vermoeijenis uitgeput zijnde, den ganschen nacht door niet anders gedaan heb dan gillen. Doch het is mijne bestemming voor het overige van mijne dagen een tranendal te doorwandelen. Apropos van sneeuw witte beddelakens: indien ergens de zindelijkheid tot een uiterste gaat, zoo is het in *Holland* — en waarlijk, ik vrees, dat ik wedergekeerd zijnde, mij met de Engelsche zinde-

lijkheid niet zal kunnen behelpen. De dienstboden zelve dragen er zulke zindelijke mutsen en doeken met kant, en zoo netjes opgemaakt, dat ik ze nergens mede vergelijken kan dan bij eene waschvrouw, welke zich voor een' vrolijkén dag in de kleederen van hare meesteres gestoken heeft. Het is eene lust om aan te zien — hoewel voor mij van eenige treurige herinnering vergezeld; want gij weet, hoezeer uw dierbare overleden broeder op schoon linnengoed gesteld was. Hij was in dat stuk volmaakt een Hollander. Gewoonlijk wasschen zij haar goed alle dagen, behalve in de groote Saturdaysche wasch, wanneer alles bij haar gewasschen wordt, behalve het water. — Tot een staaltje van hare eigenaardigheid kan ik u verzekeren, dat er bijkans aan elk huis eene soort van spiegel buiten de vensters gevonden wordt, om de gansche straat af te kunnen zien: maar FRANK zegt, dat het is, omdat de Hollandsche vrouwen zullen kunnen zien, voordat zij in het huis van een' vriend komen, of zijne laarsen of schoenen ook morsig zijn.

Wij hebben het voornaamste van *Rotterdam* gezien, het beeld van ERASMUS, het Tuighuis, de Groote Kerk met derzelve praalgraven van Hollandsche Admirals, en het groote orgel, hetwelk bijkans te hard speelt voor de ooren van een' mensch. Hetgeen mij het meest aanstond, was de plantaadje rondom de stad met derzelve buitenlandsche zomerhuizen en kleine tempels. Zij is juist hetgeen gij en ik een' ouden mannentuin zouden noemen, in allerlei regelmatige lanen en figuren aangelegd, maar vol fraaije heesters. Ik heb die nimmer zoo heerlijk gezien, noch er zulk een' voortreffelij-

ken geur van geroken. Hoe de Hollandsche heeren er toe kunnen komen, om te midden van zulk een paradijs tabak te rooken, is iets, wat ik niet kan begrijpen, of het moest zijn, om de rupsen te vernielen; maar hunne reukzenuwen zijn zekerlijk ongevoelig voor een' slechten of een' aangenaamen geur; anders zouden zij al die stinkende vijvers met eendenkroos bedekt niet kunnen dulden, die 's avonds een lucht van zich geven, geschikt om de pest te doen ontstaan. Doch dit is juist als ons geheele leven; 's morgens, o! hoe geurig, maar 's avonds, hoe verschillend! Uwe zucht voor bloemen kennende, wilde ik er u eenige van de fijnste soort zenden, vooral tulpen en hyacinthen, en ik had het geluk van een' winkel te vinden — met bollen en planten voor de vensters, en een' bediende, die een weinig Engelsch sprak, en mij zeer beleefdelijk hielp in het uitzoeken van de beste soorten. Zij hadden alle zulke zwierige namen, dat zij onmogelijk slecht konden zijn. De jonge mensch bragt ze mij zeer dienstvaardig te huis naar mijn logement. Maar oordeel over mijne verbaasdheid, toen ik de rekening inzag. Ik kan niet anders zeggen, dan dat ik het uitschreeuwde. Wat zegt gij er van, MARGO? Zeventig ponden voor eenige bloembollen! Bij zulke gelegenheden mis ik uwen dierbaren broeder — want, zoo als gij weet, ik plag al de rekeningen en geldzaken, kortom, alles aan den armen GEORGE over te laten. Het gevolg daarvan was eene *scène*, welke ik u niet behoef te zeggen, dat in een vreemd logement al zeer onaangenaam was. Hetgeen mijne verlegenheid nog erger maakte, was de afwezigheid van mijn' neef, en toen ik mijn' broe-

der wilde gaan raadplegen, lag die op zijne kamer in een zijner gewone toevallen, en ik kon niets uit hem krijgen, dan dat het voor hem met deze wereld gedaan was. Intusschen werd de winkelbediende ongeduldig, en ten laatste maakte hij zich zoo driftig, dat hij niet langer Engelsch konde spreken, en de Hemel weet, welk geweld hij mij dreigde of aangedaan zoude hebben, indien mijn broeder het alarm hoorende, niet was toegeschoten, en hem den trap afgeduwd had. Per slot moest FRANK nog naar den winkel gaan om de zaak te vereffenen, maar alzoo hij mij niet zeggen wil op welke manier, ben ik er wel van overtuigd, dat het hem geen kleintje gekost zal hebben, om den winkelier te bewegen zijne bloembollen weder te nemen. Toen alles over was, had ik vrij wat moeite, om geen zenuwtoeval te krijgen, vooral, omdat mijn broeder goedvond mij zeer barsch aan te spreken, en mij voor te houden, dat het regt hard voor hem was, uit de wereld te moeten gaan, zonder een paar voddige bloemen, om hem bij zijn uiteinde te troosten. Doch ik ben voor de ongelukken geboren, en zoo als het spreekwoord zegt, die komen nimmer alleen. Met de bloembollen mogt het nog aan mijne kunde liggen, maar met het Hollandsche linnen evenwel niet, hetwelk in *Holland* toch wel goedkooper behoorde te zijn dan overal anders. Ik had daarom een' goeden voorraad er van opgedaan voor lakens, hemden, handdoeken en servetten: maar, hoezeer de qualiteit voortreffelijk was en de rekening naar behooren, kostte mij die koop echter even veel verdriet als de vorige. Mijn broeder bekeef mij wel niet, maar, hoezeer hij en mijn neef beiden

mij met mijn' koop geluk wenschten, zag ik evenwel aan hun gelaat, dat zij het tegendeel meenden. Zulk een noodlottig begin schrikt mij erg af, en heeft een' indruk bij mij te weeg gebragt, dat het gaandeweg nog erger zal worden. Daarenboven grieft het mij te bedenken, hoe gij u op zulk een togtje naar den *Rijn* zoudt vermaken, in stede van mijne plaats op *Woodlands* te vervangen, terwijl ik zelve nergens beter toe deug, dan tot de vervulling mijner huisselijke pligten, en tot een stil leven. Een bedrukt hart, zwakke zenuwen, en een verslagen geest zijn slechte reisgenooten, en helaas! bij elke schrede word ik door deze of gene zwaarigheid genoopt te herdenken; welk een steun en troost eene vrouw verliest aan een' man gelijk mijn' armen GEORGE.

Door eene bijzondere beschikking der Voorzienigheid hebben wij tot nog toe in onze gezondheid niets geleden, maar ik zal toch in dat opzigt niet gerust zijn, voordat wij *Holland* hebben verlaten, dewijl men zegt, dat er eene landziekte is, welke vooral de Engelschen aantast, wanneer zij niet rooken en den ganschen dag door brandewijn drinken. Onze volgende togt is per stoomboot naar *Nijmegen*, hetwelk in een staat van oorlog tegen de Belgen is, omdat zij Roomschegezinden zijn. FRANK zegt, dat het beste zoude wezen, de Belgen voor de Kerk van *Engeland* te winnen; dan konden zij de negenendertig artikelen aannemen, in plaats van te vechten om de vierentwintig. Om des lieven vredes wille en het bloedvergieten te voorkomen, hoop ik, dat het op de eene of andere wijze aldus geschikt moge worden. Doch de vermoeijenis verhindert mij langer te

schrijven. Ik bid u mijne groete aan alle vrienden te doen, en ben enz.

KATHARINA WILLMOT.

P.S. MARTHA verzoekt mij den inleggenden in te sluiten. Zij heeft ook hare bezwaren, maar is toch een weinig beter tevreden geworden, evenwel niet zonder tot hare gewone waarschuwingen toevlugt te nemen. Doch hare waarschuwingen zijn gelijk die van mijn' armen broeder, en ik geloof, dat het haar zoude berouwen, als ik haar aan haar woord hield. Zij heeft, even als hare meesteres, koopjes gedaan, hoewel meer voor de aardigheid dan tot haar gebruik, behalve een' fraaijen koperen melkemmer, dien ik van haar voor de melkerij op *Woodlands* heb overgenomen.